JADRANSKI CHIAROSCURO

Redovito provjerim, jesam li nešto propustio u prethodnom radu, pa tako činim i sada. Dakako, antički naziv za planinu, latinski, *Amanus*, najbliži je korijenu riječi *amans* za koju stari latinist M. Žepić navodi sljedeće značenje: ljubeći, prijatelj; ljubazan, ljubežljiv, drag; supst. milosnik, ljubavnik. Pjesmu A. Vrbatovica, *Majko Ljubezljiva*, na kraju koncerta otpjevali smo na zahtjev publike kao *bis*. Ništa neću komentirati, ionako će svatko u sebi proživjeti na svoj način.

Što sam još propustio? *Lapsus*, uz ispriku, Rendlsham Forest nije *američka*, nego engleska. A uistinu je propušteno kazati, prvo, da Šuma u kojoj se događaj zbio i sama gravitira paraleli 52°09' N, tj. *UFO lending*, točno mjesto pada, inače u zoni dviju zračnih luka, uz istočnu obalu Engleske, označen je na 52°05'13.3" N 1°27'21" E.

Drugo, odlučio sam se malo poigrati sekundama, pa sam razmišljao: ako je točka križa lokaliteta koji nas zanima u rasponu da ju možete mjeriti na poziciji crkvice ili, u našem slučaju samog rta, gdje ćete prvom sljedećom stopom ugaziti u ocean, jesu li sekunde tada podređene objektu ili nekom matematičkom modelu? To pitanje stalno nas prati kroz čitavo istraživanje. Golicalo me to, i to dobro, u mašti i u stomaku. Kod koordinate geografske širine Pennistona vidio sam i sekunde, ostalo mi je u glavi, vratio sam film. Na Pilgrim's boot rta Finisterre, kao posljednjoj postaji trase Camino Santiago de Compostela, imali smo ***Tk*** 52.154°.

I dalje smo na samom rtu, na mjestu gdje je Sheen prosuo urnu s pepelom svoga sina, a Vi se sad morate odlučiti, sami, donesite prosudbu, je li riječ o slučajnosti, ili nekoj od zavjera, *cija-mija*, ili o stvarnom kontaktu koji je donio na zemlju ono što uporno promoviram kao „13. prase“, a svoju podlogu nalazi u matematičkom modelu 360° + 1.54° ili 361.54°, ili zlatni rez 45°, tj. 27.81° x 13. Evo što se zapravo dogodilo!

J. Penniston zabilježio je koordinatu **52°09'35''** N. Zlatni rez kuta 360° iznosi 222.49223°. Ako mu oduzmemo 1.54° dobit ćemo 220.95223°. Radimo, dakle, na pet decimala da bismo smanjili eventualnu grješku na najmanju moguću mjeru. Rezultat:

220.95223° x 3 x 0.6180330887 = 52.1597460475° = 52°09'35'' N

Idemo vidjeti, što je sve na toj paraleli? Na zapadnoj obali Otoka Irske, na 52°09'31.6" N imamo ranosrednjovjekovni kršćanski lokalitet, National Monument, Ballywiheen, nastao vjerojatno na prapovijesnom svetištu. Zaštićeni lokalitet čuva Oghamski kamen podignut kao grobni biljeg (500.-550.), zatim su tu i ostatci ranog suhozidnog oratorija, dvije gomile kamenih oltara, križna ploča ukrašena malteškim križem, te sam kameni križ. Neposredno južno uz ovaj lokalitet je i drugi kojeg etimolozi prevode kao „mačja kamena utvrda“, što se može odnositi na „mačku na drvetu“ ili „Borovu kunu“, a podsjeća na kult *Bubastisa*.

Krenemo li prema Istoku, na Britanskom otoku nailazimo na vrlo intrigantnu situaciju, jer će tu paralela proći točno 2' južnije od Shakespearovog Stratford-upon-Avona, 52°11'34" N, pa onda Cambridgeom. Da nije riječ o „slučajnosti“ izbora najprestižnijih lokacija, potvrđuje činjenica da paralela iz Rendlsham Foresta na europsko kopno prelazi u nizozemskom Leidenu toliko

precizno da se čini kako je po njemu krojena. Kao domaćinu čuvenog Sveučilišta već znamo iz ranijih studija, poglavito s osnova Plejada i spomena na Shakespearea (**52°09'35''** N).[1]

Da rekapituliramo: **Ballywiheen** i **Leiden** su dvije minuciozno precizne veličine, **52°09'35''** N. Na samom Otoku **Stratford-upon-Avon** i **Cambridge** nalaze se 2' sjevernije. Dva Sveučilišta, za europsku kulturnu tradiciju i znanstvenu misao, poput samog Ballywiheena, kao dva biljega, te mjesto rođenja Shakespearea, govore, barem meni, o anticipiranom prolasku kroz vrijeme. Nažalost, mr. Penniston vjerojatno ne zna hrvatski, ali možda jednom dozna, kao što i do mene doprije njegovo.

O matrici i mediju je riječ, to je sigurno, oni pak što danas u Iowi biraju, nikad niti neće doznati pravu istinu. Republikanski ili Demokratski, kapitalizmu je svejedno, u dva tjedna je narastao, kažu izvještači, za novih 230 milijardi. Koga je briga za 23 milijuna novih nezaposlenih. Ako su doista u pitanju susreti „treće vrste“, baš me zanima, hoće li se ti naši „mali zeleni“ zapitati – zašto se na Zemlji više nitko ne smije, kako smo to od šumskih košuta dospjeli do društva bez osmijeha!

Da bih matematički ukazao na tezu izvodim postupak:

- 220.95223° x 1.6180339887 = 357.508218019°
- 357.508218019° + 1.54 = 359.048218019°
- 360° - 359.048218019° = 0.951782°

0.951782° x 1.6180339887 = 1.54001°

Dakle, koordinata 52.159746° je u svakom slučaju ispravna polazna matematička veličina. Pa, neovisno je li „zavjera“ ili stvaran „susret“, ona funkcionira kao zlatni rez „**Sustava 13**“. Njega pratimo kroz čitavo moje istraživanje, sve do otklona križa dviju osi u prozorima Rotonde Ošlja. U sjevernom nalijevo, u južnom nadesno, u istočnom na sjeveru. Egipćani ga primjenjuju kod svih graditeljskih impostacija, uključujući i topografsku osnovu zbog koje i imamo savršenost implementacije matrice Plejada na zemlju.

*

S prijateljem sam jučer popio kavu u *Fabrici*, sjedili smo na Rivi, na otvorenom prostoru, na blagom povjetarcu. Bio sam zamoljen naputiti ga na rimsku mitologiju, neki od tragova Plejada. Znam da sam to negdje spominjao, pa sam po povratku pošao potražiti. Pretposljednja stranica STUDIJA III. – Chioccetta, Maia Maiestos. Jedna od rečenica unutar stranice glasi: „**Trinaesto pleme?** – povijest geneze hrvatskog naroda se nikad neće zatvoriti bez te definicije!“ Bila je to velika studija; „Na kraju ipak tek Žaba – u trinaest slika“, a ovo je bila upravo *Slika trinaesta*!

Međutim, listajući tako, naiđoh na Caravaggia i njegovo djelo *Jupiter Neptun Pluton*, u studiji „70 – godina zlatna runa (5)“. Potom u studiji „Plejade ante diem“ na Valeryjev Sete, belgijski Gent i Ruđera, ne znajući da će me njihov meridijan danas uvjeriti u pravu bit rješenja rasporeda kućica i postaja legendarnog Prijenosa *Karte Leopardi* na mapi disertacije K03.

Što zapravo želim kazati? Radeći dvadeset godina na ovom projektu vjerojatno sam toliko toga upio u sebe, toliko se informacijski usložio, da sada već i sam funkcioniram kao dio te cjeline. I tehnički, jer sam i knjigu tiskao u vlastitoj nakladi pod teretom neimaštine i nezainteresiranosti

[1] Vidi: Blog, „Tko ti je dao koordinate“ (21. 9. 2018.); STUDIJE II. 355-363.

društva. Sva su rješenja iscrtana na mapama, a da tada ni sam nisam znao. Trebalo je proći još kroz *trojansku* matricu, otkriti *plejadsku* matricu, nešto što kao matematički model funkcionira u potpunoj koherentnosti s disertacijskom osnovom, a svodi se na zaključne i završne projekcije dosad neučene, nerazjašnjene ili pak potpuno izvorne i nove. Zaključio sam, na kraju, kako u svemu geografskom nema ničeg apsolutnog, pa će se jednom kao *ilirička točka* pojaviti Ošlje, drugi put Zadar, Rijeka, tj. Trsat. Naravno, simbolički, u funkciji trigonometrijske elementarne te razvojne mreže sredozemnih puteva i smjerova plovidbe. Međutim, kao matematički model taj primat neće ispuštati Rotonda nad Ošljem, tj. točka „O" kao težište matrice.

Razvoj sustava ide smjerom uspostave međusobnih odnosa na razini totalne međuovisnosti. Pa će tako, na primjer, mjerenje kuta iz pozicije Rijeke uvjetovati zlatni rez pozicije Ošlja. Čitava kompozicija dovest će do toga da, uvjetno kazano, ne bismo ni mogli definirati koja je to *ilirička točka* prijenosa, ako zanemarimo *plejadsku* matričnu komponentu njenog težišta. Po svemu, to i jest bio krajnji cilj kompilacije karte. Čitava će nam se projekcija nuditi nakon ovoga u svojoj integralnosti funkcije prijenosa, što znači da nećemo moći odvojiti jedno za drugo sudioništvo. Meritum cijele rekonstrukcije zapravo se svodi na davanje prioriteta ovisno o smjeru kretanja. Slijedi sedam od dva moguća stupa svakih vrata.

Sedam stupova *chiaroscurog*

Prvi, kojeg nisam dosad uočavao, bez potrebe da idem tim smjerom ne bih ni danas našao. A odredila ga je upravo moja kažu „suluda" implementacija matrice Plejada u sredozemni prostor, tj. njena horizontalna os, 40°44' N, bezuvjetno potvrđena matematičkim modelom. Na zapadu, atlantskoj portugalskoj obali, prolazi zamalo sjevernije od Aveira, grada princeze Joane, kćeri kralja Alfonsa V. Ako tu točku, ubiciranu na plaži **Torreire**, povežemo s Rijekom, a zapravo govorimo u kontekstu legende o **Trsatu**, to može biti tek jedan od stotina mogućih pravaca, ali kad prođe preko same oznake najvišeg vrha Pirineja, **Pico d'Aneto**, originalno Pic de Nethou, pa u smjeru sjeveroistoka samim središtem mađarskog Pecsa, onda to više ne može značiti ništa drugo nego da je naša matrica u tijelo već inkorporirana, unutra je. Pri izvedbi *Karte Leopardi* njene ključne komponente sad su u njoj nedvojbeno potvrđene. Usto, fenomenalno je vidjeti da meridijan točke gdje horizontalna os matrice napušta europsko kopno prolazi na 8°40 W, što je adekvatno rano i davno utvrđenom meridijanu mjesta Osile na Sardiniji, 8°40' E. Skladba, kojoj se teško ili nikako oduprijeti!

Dakako, još jedna od kapitalnih karakteristika u korist teze o izmjeri među-obalnih udaljenosti i navigacijskoj plovidbenoj praksi od duboke prapovijesti do baroka, pa i suvremenosti. Zbog modela na kojem počiva nemoguće je još jedino kazati, je li autor poznavao matricu Plejada neba, ili konstrukcija počiva na temelju matematičke elementarnosti kružnice 360°, odnosno 361.54°, i zlatnog reza.

U svakom slučaju, ako se uvođenjem trinaestog zlatnog reza (13x27.81°) htjelo postići posebne efekte, zamagliti realnost, a naglasiti mističnost prikaza, i planina kojoj taj vrh pripada nazivat će se Maladeta, u prijevodu „prokleta"? Ali čemu ta „nastranost" imenovanja planinskih ljepota koliko god da surovo izgledala glacijalnost zima? Čemu taj usađivani strah od „crne mačke" ili „broja trinaest"? Vrh d'Aneto nalazi se na 42°37'56" N i 00°39'28" E, ili 42.6311° te 0.6567°. Tu je bio milijunima godina, s koordinatama i bez njih, nikada ne gubeći na svojoj kardinalnosti. A što onda s hrvatskim stožernim točkama za europsku topografiju i geografiju kad se baš preko

tog vrha Trsat veže sa mjestom gdje horizontalna os matrice Plejada napušta kopno, a bukvalno na Wall Streetu prelazi na američku stranu? O kakvom je tu, za Hrvatsku i njenu obalu, značenju riječ! Nije to bilo koji vrh, već među najvišima, upravo najviši cijeloga Gorja Pirineja. Stoga je i sve geometrijsko vezano za pravac od posebnog interesa.

Kut pravca Rijeka – Torreira spram paralele približan je kutu otklona Rotonde Ošlje od sjeverne geografske osi, i iznosi c. 15.52°. Dvojbe koje pritom ostaju ne muče mene kao autora, već sam model: može li mjerenje u luci Rijeke i na Trsatu u Terreiri dati potrebnu razliku, da bismo kut otklona Rotonde dobili 15.74°? Jedan minut razlike u mjestu mjerenja, koliko je u odredištu, i je li uopće bitno? Spram tehničkih mogućnosti koje su mi na raspolaganju, te alata kojima sam se koristio, moja zadaća uvijek je bila kreacijska – model i konstrukt u njegovoj osnovi. S tog motrišta sam se držao principa obale. Gdje je *mirač* stajao kad je mjerio meridijan ili ugao, mi to nikad nećemo doznati. Međutim, preko modela možemo razlučiti i raspoznati nakane, ovdje svjesnu reakciju, da se jedan geološki zatvoreni svijet unutrašnjeg mora humanistički poveže u svrhu funkcionalne organizacije života sa svim kulturnim, religijskim, socijalnim i društvenim različitostima.

Netom smo kazali, matrica Plejada u tijelo *Karte Leopardi* je već inkorporirana, unutra je. Evo, **drugog stupa**! U prethodnom radu, „Ave verum corpus“, naveli smo niz 84.385, 136.535, te kao ***3Fi*** 220.9139. Dakako, vezan za sustav 13. zlatnog reza. Shvaćajući samu suštinu Loretske legende, ukoliko se radi doista o ispravnom postupku i stajalištu, pravac Trsat – Pico d'Aneto – Torreira, morao bi negdje na drugom kraku dati autonomno rješenje. I tako sam postavio plan: *ok*, pratimo zlatni rez 360° *sustava 13*, sljedeći je 136.535°. I to je rješenje: drugi krak iz Rijeke vodi u poziciju Elektre Iskenderuna pod kutom, navigacijskim trokutom ga mjerim, c. 136.5°. Je li u pitanju sama zvijezda Plejada, ili Iskenderun kao najistočnija točka Sredozemnog mora, nebitno je, pod svetom planinom Nur „Božjeg svjetla“ završava nešto što običnim akademskim naukom nikad nećemo razotkriti. Stoga, ovdje je riječ o metodi, znanstvenoj, dakako! Hoće li ju netko prihvatiti, ne ovisi o meni. Hoće li netko pristati na rješenje *Stridona*, nije moja briga!

Treći stup, možda i najuvjerljiviji, uvodi nas u nepobitnost činjenice da Trsat mora poznavati Rotondu nad Ošljem. Spram pravca Rijeka – Torreira, sljedeći u nizu, kut zlatnog reza, 84.385°, iz Rijeke vodi u mjesto na libijskoj obali kojim prolazi meridijan Ošlja, jednom riječju – središte kružnice Ošlja! Je li ovo konačan dokaz da možemo govoriti u jeziku „trinaestog mjeseca“! Ne samo to, neodvojiva je pomisao na jedno bez drugoga. Ali ne zaboravimo – sve je izašlo iz primljene informacije o paraleli 52°09' N, premda sam o njoj ranije pisao.

Stoga mi je jako bitno, radi procjene što se dogodilo: može li se stoljeće unaprijed pokazati na „nekoga“, zbog „toga i toga“, mjesta, datuma, roditeljstva, muža i žene, djece, životnog puta, nečega što nije u našim rukama? Je li sve anticipirano, i je li ciklusom Plejada koje su se upravo u vrijeme moga otkrića matrice morale naći u fazi poravnanja, da bi se uopće mogao dobiti matematički model, kružnica sa svim elementarnim od geometrijskog što model sadržava i nosi? Prisiljen sam tako, jer se drugačije objasniti ne može ono što zovemo misijom svakog od nas, živućih na ovoj planeti. Je li ona taj „put kroz vrijeme“, „plan“ zacrtan i tisućama godina ranije? Znam, znanstvena fantastika, fikcija, ali sasvim sam racionalan, ozbiljan. Gledajmo, što danas snime *ameri*, film je za kratko zbilja.

Ne stavljam se nigdje, tek se zadovoljavam time da je ponovno riječ o međuobalnoj udaljenosti, i kojih točaka: atlantska portugalska obala, libijska obala te Jadran, u samom sjeveru Kvarnera. A mi kažemo, ni Feničana niti Vikinga, nikoga u njemu, a on sav zlatan u zlatnom rezu!

Četvrti stup: trajektorija na *Karti Leopardi* je unisona, a ja sam instalirao i ukrižao *beirutsko-zadarsku* i *nazaretsko-trsatsku*. Prva prolazi kroz Ošlje u mjestu sjecišta s tetivom, ili stranicom trokuta Alcyone – Sterope. I gdje je sjecište dviju trajektorija? Upravo u Kasandrijskom zaljevu, kojim prolazi meridijan centra kružnice matrice – *Bolbe*! Polychrono je mjesto gdje sječe obalu istoimenog poluotoka, pozicija antičkog grčkog *Neapolisa*, kasnije obnovljenog i podignutog rimskog naselja (40°01' N 23°31' E). Tek sada postajem svjestan do kraja učinaka disertacije!

Peti stup: *beirutsko-zadarski* istočni krak, nastavljajući se u Veneciju, sa zapadnim *trsatskim* krakom (120°) sječe se u mjestu preciznog prolaska *Kadmove osi*. I to je za mene rasplet! Sve je tako savršeno skladno, operetno, arija, Leopardi, *trojanska*, *plejadska* matrica!

Gledam, dokumentarno, doduše ne i faktografski, većina arheologa priča o plovidbi kao da ništa drugo i nitko ne postoji, crtaju rute, pa tako, Feničana nema nikada u našem jadranskom zaljevu, Vikinzi su, ne samo Dnjeprom, Donom i drugim ruskim rijekama, plovili u Crno more, nego su čak do njega i uokolo, zamislite, rtom Finisterre, pa u Gibraltar, prodrli Dardanele i Bospor, u Azovsko more ušli, a nikada nisu Jadranom trgovali. Kako, zašto? Što je taj zastrašujući Jadran, ta „sablazan" Ilirije!? Ili je u pitanju zaštita veća i od svega jačega, ili je ludost i prevara?

Šesti stup će lijepo kazati – točka izmjere u zidinama Loreta je **Torrione Sangallo**, na istočnim vratima grada, *Porta Marina*, kroz koja jadranski hodočasnici pristižu iz Porto Recantija. Utvrdio sam to najnovijim raspravnim rezultatima mjerenja. Je li i ta jezična bliskost svojevrsna smjernica: Torreira i Torrione, **13.6121°** E? Crkvica u formi Rotonde, posvećena Sao Simao-u, u laguni Aveira, našeg portugalskog markera, podignuta je točno 1600. godine, ni prije ni poslije. Model u osnovi počiva na zlatnom rezu 1.6.

Finalno, **sedmi stup** rješava sve sumnjičavosti prema rezultatima projekcije, eventualne dvojbe ukrižanih trajektorija. Meridijane dvaju polazišta, Nazareta i Beiruta, zbrajamo: Beirut, 35.496° E, Nazaret, 35.3048° E, zbroj je **78.008°**. Proračun:

- 78.008° : 2 = 35.4004°
- 35.4004° : 2 = 17.7002°
- 17.7002° = **17°42'01"**

Kolika je udaljenost od antičkog početnog meridijana otoka Ferro do Ošlja?

- 17°40' + 17°44' = 35°24' odnosno, podijeljeno s 2, iznosi **17°42'**.

Cijela zagonetka stala bi u pitanje, zašto je Ferru oduzeto 2' W, a zašto su pridodane Ošlju 2' E. Imam *svojeglavi* proračun, ali neka to ipak utvrde stručnjaci, arheolozi, astronomi, tko god, ja ću tek napisati – Greenwich je krajem 19. st. nepotreban! Sve je već davno poznato.

Nakon ovoga prisiljen sam testirati nešto, pa ćemo vidjeti što će pokazati. I zašto? Premda stalno radimo na skraćenim decimalama zlatnog reza 27.81, po izračunu zlatni rez kuta 45° na sedam decimala iznosi 27.8115295°.

- 27.8115295° x 13 = **361.5498835°**

Istodobno, 360° podijeljeno s 13 iznosi 27.69230769°. Razlika:

27.8115295° - 27.69230769° = 0.11922181° = 0°7'9"

0°7'9"

Misli li netko da je sve slučajno?! 7 minuta i 9 sekundi!

Sjećam se prvog razreda pučke škole, Trilj, u torbi sam nosio ABAK (19). Okvir sa deset žica poredanih po visini, na svakoj žici po 10 kuglica, znači 100 kuglica, pa izvoli, uči! Zašto su djeci oduzeli pravo na njihovu igru? Danas u školama računaju kalkulatori, što će ti mozak? *Curicularna reforma*! I kad će onda dijete shvatiti da netko s njim manipulira? A sve je vrlo jednostavno, shvaćaš kad računaš pješice:

360 : 13 = 27.69…

100

„ 90

120

„ 30…

Treba se vratiti na abak – 19, jer to nije obični 19, već brojevi od 1 do 9, koji u zbroju daju 10. Pa nije jezični algoritam glup, mi smo zaglupljeni, a otupljeni smo zato da ne bismo razmišljali. Ovo sam napravio zbog „velike filozofije“ *einstein* formule. Moj navigacijski trokut protiv nje! Protiv svega što nikad ne bi dovelo do razumijevanja baroknog djela *chiaroscuro* generacije.

E P I L O G

Pišući dva, osobno držim, kapitalna projekta, „Knjigu Leopardi“ i „Atlantidu…“, otvorio sam neke možda među intrigantnijima od nerazjašnjenih povijesnih fenomena, kakav je nestanak Platonovog Otoka ili pak Zeusovo uzdizanje na nebo Sestara Plejada. Izučavajući Loretsku legendu obuhvatio sam faktografski većinu izvora meritornih za tretiranu temu, ne zaziruć ni od polihistora, niti biskupa ni redovnika. Konzultirao sam radove M. Bogovića, p. Hoška, F. Šanjeka, F. Grimaldija, apsolutnog autoriteta loretske historiografije, i mnoge druge. Recenzija knjige od strane akademika F. Šanjeka upravo izdvaja „zadivljujući *Popis izvora i literature* (210.-220. str.) koji obuhvaća svu relevantniju literaturu.“ Usto što je prepoznao vrijednost djela (vidi recenziju), na istoj razini zatekla ga je, kao i sve ostale sudionike, apsolutna originalnost. Uz svu poznatu literaturu, uz najsnažnija imena kritike, nije se dalo igdje naći i najmanjeg traga pristupu kojim sam okončao dva desetljeća dugu operu. U današnjem egoističkom svijetu, teško je očekivati nešto što ćete u sebi nositi cijeli život, poput akademikove rečenice: „Kad sam vidio naslov, nije ni trebalo čitati knjigu!“

S druge strane, rezultati, poput otkrića astrognozijske geometrijske matrice Plejada na nebu, su toliko originalni da su (razumijem tu skepsu) na granici mogućeg. Stoga s ponosan gledam na svoja djela, pa i kad ona bivaju priopćeno ovim, u svijetu elektronike najfrekventnijim medijem kakav je *blog*. Stoga sam zahvalan Fondaciji u Visokom, koliko i dr. Franji Pajriću, editoru triju tomova stručnih STUDIJA I.-II.-III.

Historiografija, ne samo hrvatska, već europska, više ne može izbjeći Rotondu nad Ošljem, ne može se udaljiti od hrvatske, povijesno ilirske obale, niti može zanijekati prisuće *trojanske* pa *plejadske* matrice, želi li ozbiljno čuti o svojoj prošlosti. Pričati danas o Trsatu, a ne znati za Ošlje, isto je kao i pričati Ošlju kako ne postoji Trsat. I obrnuto, naravno, ako je Istina ta koja oslobađa! Jadranom je navijeke plovila Lađa.

8. 11. 2020.

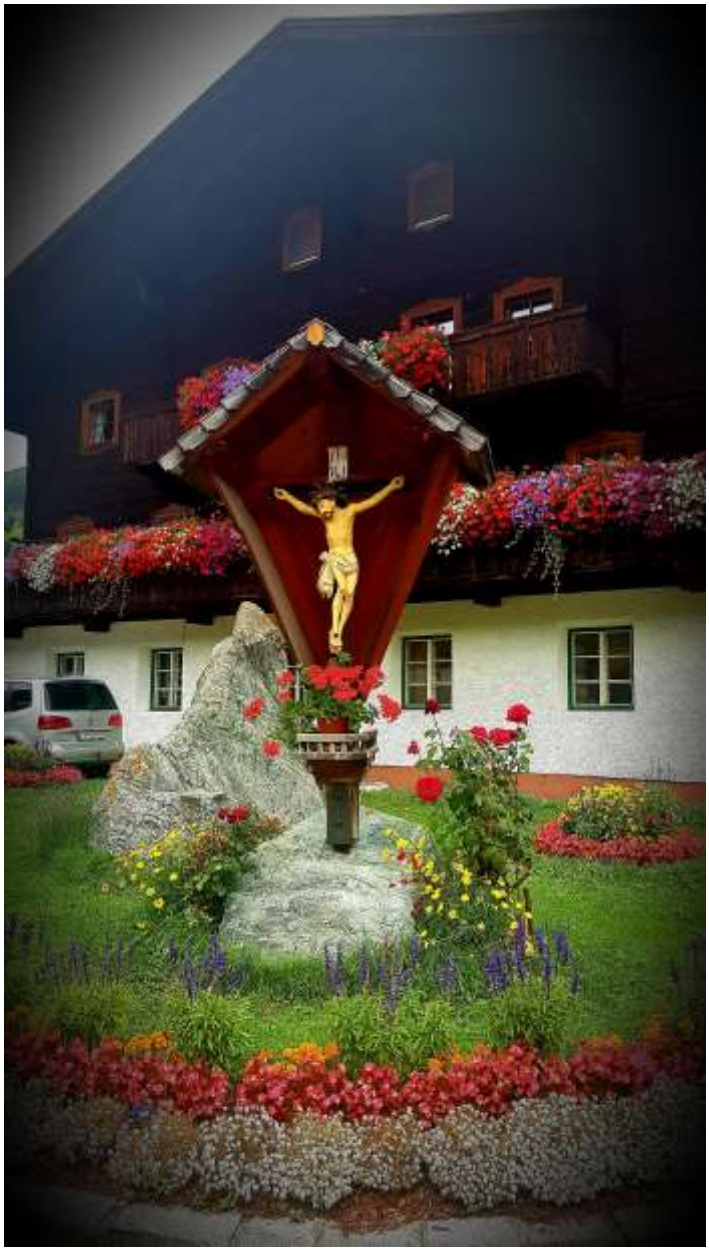

Veliko zvono, Tirol, 2020. foto: Herbert Gassner